

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

En denkt niet de een des aaderen kwaad in ulieder hart; en hebt een' valscher eed niet lief; want al deze zijn dingen die ik haat. God de Heer tot Zacharia.

1 Nov. 1914.

No. 21

19e Jaargang.

EEN OPMERKENSWAARD GEZEGDE.*)

Den 22sten Juni 1894 was er een uitstapje gearrangeerd voor de werkers in den Salt-Lake-Tempel, naar Brigham-City, Utah, de woonplaats van President Lorenzo Snow, te dien tijde president van den Salt-Lake-Tempel. Bijna drie spoorwagens vol menschen namen aan het uitstapje deel, en een in alle onderdeelen uitgewerkt verslag van hun driedaags tochtje verscheen in het Augustus-nummer 1894 van de „Young Woman's Journal." President Snow achtte het „een heilig genoegen dat een spoor van vrede en heerlijkheid achter zou laten, dat vele maanden nadien nog verfrisschen zou en verlichten." Onder hen, die tegenwoordig waren, telde men President Wilford Woodruff, George Q. Cannon, Joseph F. Smith, Franklin D. Richards, Zina D. Young, Bathseba W. Smith, Minnie J. Snow, Edward Stevenson, Margaret P. Young, Emmeline B. Wells, Lucy W. Kimball en vele anderen. Gedurende de Zondag-diensten werd er een merkwaardig gezegde geuit door President Wilford Woodruff, rampen voorspellende welke de natiën der aarde zouden overkomen.

President Woodruff was bij deze gelegenheid zoo zeer vervuld met de macht en den invloed van den Heiligen Geest, dat dit niet alleen in zijn eigen stem doortilde, maar eveneens de harten schokte van zijne hoorders. Hij begon zijne rede door te zeggen:

„Ik zou hedenavond niet getracht hebben, tot de saamgekomenen alhier te spreken, aangezien ik vandaag reeds tweemaal te voren het

*) In eenigzins andere bewoordingen was dit artikel reeds afgedrukt in De Ster van 1896, blz. 75. Om deszelfs belangrijkheid echter, en in verband met de huidige omstandigheden, hebben wij het, waar het in dezen vorm thans opnieuw verscheen in „I m p r o v e m e n t E r a", nogmaals overgedrukt, niet twijfelende of onze lezers zullen het met groote belangstelling lezen. Red

woord heb gevoerd, maar er rusten plichten op mij, waarop ik acht heb te geven. En ik wensch de vergadering deze vraag te stellen: Zoo wanneer ik het visioen van den nacht voortdurend voor mijne oogen geopend heb, en de machtige oordeelen kan zien, die bijna gereed staan op deze wereld uitgestort te worden, wanneer ik weet dat deze dingen waar zijn, en den Jood en Heiden voor de deur staan; dewijl ik weet dat zij waar zijn, en wijl ik deze positie voor God en de wereld heb op te houden, kan ik daar mijn stem weerhouden om dezelve waarschuwend op te heffen tot dit volk, en tot de volkeren der aarde? Ik mag allicht nimmer opnieuw met dit volk vergaderen; ik kan niet zeggen hoe dit zal zijn. Maar wijl ik leef en deze dingen voortdurend voor mijne oogen zie, zal ik mijne waarschuwende stem verheffen. Welnu, de vraag, die ik u wensch te stellen is deze: over de millioenen der volkeren dezer aarde hangt een wolk van duisternis alhaast op hun schouders. Kunt gij mij vertellen, waar het volk is, dat beschermd en bewaard zal zijn voor deze groote rampen en oordeelen, welke reeds nu aan onze deur zijn? Ik zal het u zeggen. Het priesterschap van God, zij die hun priesterschap eeren, en die hunne zegeningen waardig zijn, zijn de eenigen welke hunne bewaring en bescherming zullen erlangen. Zij zijn de eenige sterfelijke wezens. Geen ander volk heeft het recht, om voor deze oordeelen beschermd te worden. Zij — de oordeelen — zijn aan onze deur; en zelfs dit volk zal ze niet geheel en al ontkomen. Zij zullen nederkomen gelijk de oordeelen van Sodom en Gomarrah.

En niemand dan het priesterschap zal van hun geweld verschoond blijven. God heeft de engelen der verwoesting vele jaren lang terug gehouden, op dat het graan en het onkruid zoude rijpen. Maar ik wensch U nu te zeggen, dat deze engelen de voorportalen des hemels verlaten hebben, en thans over dit volk en deze natie staan, gereed hunne oordeelen uit te storten. En van af dezen eigensten dag zullen zij worden uitgestort. Rampen en moeiten zijn op de aarde vermeerderende, en er schuilt een bedoeling in deze dingen. Herinnert U dit, en spiegelt U aan deze zaken. Als gij uwen plicht doet, en ik den mijnen, als dan zullen wij bescherming genieten, en door deze moeiten in vrede en veiligheid gaan. Leest de Schriften en de openbaringen. Zij zullen U alles aangaande deze dingen vertellen. Groote veranderingen staan aan onze deur. De eerste twintig jaren zullen groote verwisselingen zien onder de volkeren. Gij zult leven om deze dingen te zien, hetzij ik het zal of niet. Ik heb mij onder het gewicht van deze zaken gedrongen gevoeld, en ik gevoelde er hier over te moeten spreken. Het is door de macht van het evangelie, dat wij zullen ontkomen".

IMPROV. ERA.

IETS OVER HET OUDE TESTAMENT.

(vervolg van blz. 310.)

EZRA. Ezra was de zoon van Seraja, en werd waarschijnlijk te Babylon geboren. Hij was een „Schriftgeleerde”, (Ezra VII : 6) die met de tweede afdeeling der teruggekeerde ballingen naar Jeruzalem opging. Hij spreekt van zich zelf als van den schrijver des boeks, dat zijn naam draagt (VII 27, 28 : VIII : 1. enz.) Het bestaat uit twee gedeelten, met eene aanzienlijke tijdruimte tusschen de twee in. Het eerste beschrijft den terugkeer der gevangenen ten tijde van Cyrus (536 v. C.) en het herbouwen van den tempel, gestoord door de Samaritanen, maar hervat op de prediking van Haggai en Zacharia. Sommige gedeelten van dit boek zijn in het Chaldeeusch. Het tweede gedeelte verhaalt de tweede vestiging der ballingen onder de regeering van Artaxerxes Longimanus (457 v. C.), waarbij ook Ezra was, en zijne hervorming van het volk. Het geheele tijdperk strekt zich over negen-en-zeventig jaren uit (van 536—457 v. C.)

NEHEMIA. Dit was vroeger met het boek Ezra verbonden, en in de Vulgata wordt het 2 Esdras genoemd. Het zet de geschiedenis voort van af ongeveer twaalf jaar na het slot van Ezra's boek tot aan het laatste jubeljaar (445—413 v. C.), en loopt dus over een tijdperk van twee-en-dertig jaren. Zerubbabel had den Tempel herbouwd, maar niet de stadsmuren van Jeruzalem, welke, onder leiding van Nehemia, in twee-en-vijftig dagen hersteld werden. Hij was vol ijver, en gaf zijne winstgevende betrekking van schenker van den Perzischen koning op, om te kunnen deelen in de moeilijkheden zijner landgenooten. Hij hervormde hunnen burgerlijken en godsdienstigen toestand, drong aan op rechtvaardigheid en op een verstandig beheer der goederen, en wist te bewerken dat vele Israëlieten van buitenaf zich in de stad kwamen vestigen; ook herstelde hij den tempeldienst en maakte het verbond, dat God met Mozes gesloten had, weder aan het volk bekend. Dit is het slot der geschiedenis van het Oude Testament. Nehemia zelf keerde na een twaalfjarig verblijf in Judea, tot zijn post aan het Perzische hof terug.

ESTHER. Het boek dat naar Esther genoemd is, bevat eene gebeurtenis uit de geschiedenis dier Israëlieten, die niet uit de ballingschap terugkeerden, en brengt hun zedelijk verval aan het licht. Nadat zij gekozen hebben in een heidensch land te blijven, laten Mordechaï en zijn geslacht, zich hunne aangenomen nationaliteit welgevallen, tot hun leven in gevaar komt. Als zijn bloedverwant Esther gedwongen wordt naar eene plaats in den harem van den heidenschen vorst te dingen, gelaste Mordechaï haar, om tijdelijke grootheid te erlangen en hare afstamming en haren godsdienst te verbergen. Ofschoon God Zijn volk nooit verzaakt, en Hij op hunne gebeden verlossing geeft, wordt

Zijn naam toch niet door hen uitgesproken. De doorlopende tegenstelling tusschen het optreden van Mordechaï en Daniël onder gelijksoortige omstandigheden, de mindere verhevenheid van karakter van eerstgenoemde, vergeleken bij zijne tijdgenooten Ezra en Nehemia, loopen zeer in het oog. Men onderstelt, dat de gebeurtenis, wat tijdsorde aangaat, tusschen het 6e en 7de Hoofdstuk van Ezra valt, en voor Ahasveros houden sommigen Koning Artaxerxes, ofschoon anderen eene sprekender gelijkenis in hem zien met den verwijfden Xerxes, en de voorvallen, in dit boek verhaald, gedurende de laatste jaren van diens regeering plaats.

De schrijver van het boek is onbekend, maar denkelijk is het Mordechaï, daar niemand anders zooveel bijzonderheden kon weten, als b. v. de namen van Hamans gezin, dien van Esther, al hetgeen in het paleis van Susan voorviel, welke in het verhaal beschreven zijn. Het is ook aan Ezra toegeschreven, die het met zich meegebracht kan hebben van Babylon naar Jeruzalem, om het bij den Kanon te voegen. Het werd in het Hebreeuwsch geschreven, maar het is door de Septuaginta met eenige toevoegsels in het Grieksch vermeerderd. (Zie AANTEKENINGEN OP DE APOKRIEFEN BOEKEN).

Het Purimfeest getuigt tot op dezen dag voor de waarheid van de geschiedenis, en het boek is door Joden en Christenen altijd als kanoniek erkend.

3. DE DICHTERLIJKE BOEKEN (van Job tot het Hooglied van Salomo) werden op verschillende tijden geschreven; sommigen zijn van vroegere, anderen van latere dagteekening dan de historische boeken. Zij worden onder één hoofd gebracht, gedeeltelijk omdat zij in Hebreeuwsche verzen zijn geschreven, maar hoofdzakelijk omdat zij de stichtelijke boeken der Joodsche Kerk uitmaken.

JOB. Uit den stijl van het boek blijkt, dat het van zeer oude dagteekening moet zijn, maar men is het er niet over eens tot welken tijd men het moet rekenen. Het lange leven van Job, de aartsvaderlijke gewoonten en eeredienst, het ontbreken van alle toespelingen op de Mozaïsche Wet, pleiten voor de meening, dat Job een tijdgenoot van Abraham was; maar de overeenkomst der namen met die van sommige afstammelingen van Ismaël en Ezau, en onderstelde toespelingen op de verwoesting van Sodom (XV : 34; XVIII : 15), doen aan een tijd denken, die niet zoo ver van den uittocht is verwijderd. De wetenschappelijke kennis die er in doorstraalt, en de vermelding van voorwerpen, die tot eene meer gevorderde beschaving behooren, hebben bij sommigen de meening doen ontstaan, dat het boek uit den tijd van Salomo is.

Daar Job op ééne lijn geplaatst wordt met andere heilige mannen (Ezech. XIV; 14; Jak. V : 11), heeft hij werkelijk bestaan. Zijne woonplaats was waarschijnlijk in het N.O. van West-Arabië.

TIJD, in welken men onderstelt, dat het boek geschreven is. Uitwendige bewijzen. Alle oude Joodsche overleveringen nemen éénstemmig aan, dat het boek in de aartsvaderlijke tijden geschreven is, en achten, dat het in hoofdzaak steunt op geschiedkundige feiten. De Talmudisten zijn van dezelfde meening, wat aangaat den tijd, en beschouwen het als op waarheid gegrond; anderen echter, die later leefden, hebben het als eene gelijkenis of eene wijsgeerige verdichting behandeld. Hedendaagsche schriftuitleggers van verschillende richtingen komen allen hierin overeen, dat het eene, op geschiedenis gegronde, zeer verdienstelijke behandeling is van een godgeleerd vraagstuk, n.l. welk verband er is tusschen menschelijk lijden en menschelijke schuld, en of er eenige hoogere drijfveer voor godsdienst is dan zelfzucht, over welk vraagstuk vertegenwoordigers van verschillende richtingen hunne meening uitspreken. Terwijl het geschiedkundige feit, dat tot grondslag dient, bijna algemeen tot den aartsvaderlijken tijd wordt gerekend, is men het er niet over eens, in welken tijd het boek is samengesteld. Sommigen plaatsen het vóór de Mozaïsche bedeeing, anderen ten tijde van Salomo, en weder anderen na de Babylonische ballingschap. Onderzoekingen van onzen tijd hebben eenig licht over het onderwerp geworpen. 1. Uit de Assyrische tafels blijkt, dat reeds vóór het jaar 1750 v. C. de sterrekunde in de steden aan den Eufraat op zulk een hoogen trap stond, als waarop zij in het boek Job schijnt te zijn. 2. Assyrische monumenten bewijzen dat in die vroege tijden, de invallen der Chaldeërs in het geheel niet tot de zeldzaamheden behoorden. Ook zijn de dieren en gedrochten (den leviathan uitgenomen) juist dezelfde, welke op Assyrische monumenten zijn voorgesteld, maar voor het grootste gedeelte bij de Joden van Palestina nog niet zeer bekend waren. De leviathan (of krokodil), was, ofschoon hij in Egypte thuis behoorde, toch denkelijk bekend bij de bewoners van steenachtig Arabië, waar de Egyptenaars, lang vóór den uittocht, dienst deden als mijnwerkers.

Inwendige bewijzen. De zeden en gewoonten, zooals zij in dit boek zijn voorgesteld, worden algemeen voor die van het tijdperk der Aartsvaderen gehouden, hoewel niet van den eersten tijd, daar vele plichten, die eerst door de kinderen des huizes werden vervuld, nu aan dienstknechten werden overgelaten. De taal is nauwer met Arabisch verwant, dan die van eenig ander Hebreeuwsch werk, en is doorspekt met Chaldeeusche uitdrukkingen, welke tot een vroeger, en niet tot een later tijdperk der letterkunde behooren. De stijl heeft de duistere verhevenheid der alleroudste geschriften, en doet denken aan de eerste gedeelten der boeken van Mozes, der Psalmen, der Spreuken (tusschen welke en het boek Job door uitleggers van verschillende richtingen eene nauwe verwantschap is waargenomen) en het lied van Debora, indien wij het vergelijken met de dichterlijke voort-

brenngselen van Mozes (b.v. Exod. XV, Deut. XXXII en Psalm XC) vinden wij geheele zinnen, welke volkomen dezelfde zijn; hetgeen pleit voor de onderstelling, dat Mozes òf het boek schreef, òf toen hij met het oorspronkelijke verhaal (mondeling of geschreven) kennis maakte, gedurende zijn verblijf in Midian, er den tegenwoordigen vorm aan gaf en er eene inleiding en slot in proza bijvoegde. De meeningen van de hedendaagsche schriftuitleggers, betreffende dit boek, loopen zeer uiteen. De meesten nemen aan, dat het voornaamste gedeelte (d. w. z. het poëtische deel), uitgenomen de rede van Elihu, het werk van één schrijver is, maar over de twee gedeelten in proza, bestaat veel verschil van gevoelen. De gewichtigste getuigenissen echter, ondersteunen de meening, dat deze gedeelten eene treffender gelijkenis met den Pentateuch aantoonen, dan met eenig ander geschrift, dat zij tot hetzelfde tijdperk behooren en denzelfden geest ademen als het overige gedeelte van het boek, en er slechts in zooverre van verschillen, als proza verschilt van poëzie. Elihu's rede is een noodzakelijke schakel tusschen de samenspraak van Job en zijne vrienden, en de laatste toespraak van God. De tegenwerping, dat de in het boek geuite leerstellingen den tijd der Mozaïsche bedeeïng ver vooruit zijn, is geheel ongegrond.

DOOR WIEN GESCHREVEN. Sommige oude Joodsche schrijvers noemen Job zelf als den samensteller van het boek, en deze meening is door eenige latere schriftuitleggers aangenomen geworden. Men heeft hem en Jobab den Edomiet (Gen. X:29) zelfs voor één persoon gehouden; anderen onderstellen, dat Mozes de schrijver is, weêr anderen Salomo, anderen één der latere profeten, anderen een bewoner van zuidelijk Judea, op de grenzen der Idumeesche woestijn, in den tijd vóór Amos, door wien Job veelvuldig wordt aangehaald.

Het bestaat uit drie deelen: 1. De Inleiding, een verhaal in proza over de oorzaak en de grootte van Jobs lijdën en het geduld, waarmede hij het draagt. 2. De Samenspraken tusschen Job en zijne troosters, in dichtmaat, waarvan het onderwerp is de oorzaak van het menschelijk lijdën. Zijne vrienden houden vol, dat het de zonde is, en sporen Job tot boete aan. Hij ontkent het, beroept zich op feiten en beklaagt zich over de liefdeloosheid zijner vrienden. Dit gedeelte bestaat uit drie seriën: a. Jobs klacht (hoofdst. III), gevolgd door de toespraken van Elifaz, Bildad en Zofar, welke elk afzonderlijk door Job worden beantwoord (hoofdst. IV—XV). b. Eene toespraak van Elifaz en Bildad, met een antwoord op elke afzonderlijk (XXII—XXXI). 3. De Stelling van Elihu (in dichtmaat) dat beproevingen een geneesmiddel zijn en tot het welzijn van den lijder dienen; gevolgd door een verwijt tot Job over diens zelfrechtvaardiging en eene verdediging van Gods bestuur (XXXII—XXXVII). 4. De toespraak van den Almachtige, waarin Zijne macht en wijsheid worden aange-

toond, besloten met Jobs schuldbelijdenis en berouw (XXXVII—XLII : 6). 5. Een Slot in proza, waarin het einde van Jobs leven in vrede en voorspoed wordt verhaald (XLII : 7—17).

DE PSALMEN. Deze verzameling heeft geen tegenhanger in het Nieuwe Testament; zij behoort tot de beide bedelingen. Zij spreekt van Christus en Christus spreekt in haar. De schikking is niet naar chronologische volgorde en wordt gewoonlijk aan Ezra en Nehemia toegeschreven. De Psalmen vormen één boek, in het Nieuwe Testament „het boek der Psalmen” genoemd. Hunne vervaardiging strekt zich uit over een tijdperk van ongeveer duizend jaren, van Mozes tot Maleachi, waarin de geschiedenis der Hebreëen op muziek is gezet.

De Psalmen worden in vijf deelen verdeeld. Deel 1 (I—XLI) is door David vervaardigd. Deel 2 (XLII—LXXII) is Levietisch, samengesteld voor den tempeldienst, ten tijde van Hizkia; een-en-twintig dier Psalmen zijn van David (LI—LXXI). Deel 3 (LXXIII—LLXXXIX) werd voor hetzelfde doel ten tijde van Josia samengesteld. Deel 4 (XC—CVI) werd gedurende de Ballingschap samengesteld. Deel 5 (CVII—CL) is van gemengden inhoud - zeventien Psalmen zijn van David, vijftien van de Levieten, twee boetspsalmen, en één van Mozes. Psalm CXIX is in afdeelingen elk van acht verzen verdeeld. In het Hebreeuwsch begint elk vers van elke afdeeling met de letter van het alfabet welke er boven geschreven is; klaarblijkelijk een hulpmiddel om het geheugen te gemoet te komen, wanneer de Psalm werd voorgedragen, daar waarschijnlijk Ezra hem dichtte met het doel om hem door de ballingen op hunnen terugtocht te laten zingen.

Het boek der Psalmen kan op die wijze bij een Oratorium in vijf deelen vergeleken worden.

I. VERVAL VAN HET MENSCHDOM NA DEN VAL. Het begint met een Proloog of ouverture (Ps. I en II), gevolgd door een opstand van Absalom; en eindigt met dien van Adonia (Ps. XLI), door onze Heere als de voorafschaduwing der samenzwering van Judas tegen Hem, aangehaald. De proloog wordt ingeleid door een Zaligspreking, en het slotkoor eindigt met een Lofverheffing ter eere van God en een tweevoudig Amen.

II. HERLEVING DER KERK, waarvan Davids herstel van het ziekbed, waarop hij kwijnde (Ps. XLI), en de herleving der koninklijke macht in den persoon van Salomo, dien hij als koning uitroept in zijne plaats, het beeld is; Davids bevel van Salomo om een nieuwen tempel te bouwen, enz. De samenstelling is dezelfde als te voren. Een Proloog, door eene Zaligspreking ingeleid (Ps. XLI, welke het slot van het eerste en den aanvang van het tweede uitmaakt), gevolgd door twee klaagliederen over de vlucht van David voor Absalom, en eindigende met eene Zaligspreking en een tweevoudig Amen.

III. EEN KLAGEND RECITATIEF. De kerk is in gevaar door de ont-

aarding van Salomo's zoon, en het land wordt geplunderd door den koning van Egypte; weder eene voorafschaduwing van den afval van Christus in tijden van vrede en voorspoed. Het eindigt (Ps. LXXXIX) met de liefderijke verzekering van God, met eene hemelsche sopraanstem: „Ik heb eens gezworen bij mijne heiligheid, zoo ik aan David liege!” gevolgd door eene Lofverheffing en een Koor.

IV. EEN TEGENZANG VAN HET RECITATIEF, bevattende: 1. Een Proloog, nl. Het gebed van Mozes. 2. Eene Dankzegging, met hoopvol vertrouwen op de zegepraal. 3. Eene Tweevoudige Bevrijding uit Egypte en Babylon, n.l. de intocht en de terugkeer in het Beloofde Land. 4. Lofverheffing.

V. FINALE VAN ZEGEVIERENDE DANKZEGGING, bij gelegenheid van den terugkeer uit de Ballingschap, bestaande uit: 1. Proloog: het hulpe-looze ronddolen van de gevallen menschheid. 2. De Terugkeer tot het heiligdom van God (vijftien liederen des opgangs). 3. Herstel, bezongen in het Lied der Inwijding, het Lied van Ezra, de afwisselende Dankzegging (CXXXVI) en Treurzang (CXXXVII). 4. De toekomstige Uitbreiding der Kerk onder de Heidenen. 5. Slotkoor, bevattende vijf Psalmen tot opwekking van het heelal om zich te vereenigen tot één machtig Koor, welks Lofzang in alle eeuwigheid tot den troon van God zal opstijgen. (Wordt vervolgd.)

LEVENSWOORDEN.

Alleen de zwakkeling schuift de verantwoordelijkheid voor al zijn gebreken en misstappen op de omgeving waaruit hij voortkwam. De sterke neemt ze vrijwillig voor eigen rekening.

Noch de uitsluitend gezellige, noch de uitsluitend teruggetrokkene leert het leven goed kennen. De eerste staat er te dicht op, de laatste te ver af.

Zoolang de mensch met ootmoedig geloof zijn lot van den hemel verwacht en aanneemt, kan hij veel, zeer veel verdragen; maar ongelukkig hij, (of zij) die zijn rampen aan de menschen wijt en zijn geluk naar dat van anderen of naar ijdele droombeelden afmeet!

Dat is verwaande betweterij: ten aanzien van nietigheden koppig op uw stuk te staan en intusschen niet te merken, dat een grooter winst u ontsnapt.

Als men den ouden Galliërs vroeg, wat zij vreesden, antwoordden zij met kostelijke ironie: „Wij vreezen slechts één ding, namelijk, dat de hemel instort”. Indien gij van de kostelijke waarde des levens doordrongen zijt, zal uw borst gehard worden als die der oude Galliërs; en wanneer gij op den weg van den plicht voor een gevaar terugdeinst. zal iemand, die meer is dan de hemelen en meer dan heel de zichtbare wereld, u toeroepen: „Vrees niet, ik ben met u!”

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

GIJ ZULT GEEN VALSCH GETUIGENIS GEVEN.

't Waren reeds de woorden, waarmede aan het oude volk der Joden verboden werd tegenover hunne naasten iets anders dan de waarheid te spreken.

Nadat Israël uitgeleid was uit Egypte, en de groote Leider bezig was een zelfstandig volk uit hen te maken, achtte Hij het voor hunne zedelijke ontwikkeling noodig dat zij in het bezit waren van geschreven geboden, welke hun elken rustdag moesten worden voorgehouden, opdat zij in overeenstemming daarmede zouden leeren leven.

Waren sommige dezer geboden gebaseerd op de aan te kweken liefde voor hun Schepper, anderen daarentegen hielden meer in 't bijzonder omschreven de plichten, die een ieder had te vervullen jegens andere stervelingen, hunne medegenooten. Een heele reeks vinden wij opgesomd in Exodus 20, en later herhaald in Deuteronomium 5. Behalve der verschillende voorschriften direct verband houdende met hunne houding jegens God de Heer, was het den Joden geboden, hunne ouders te eeren; hun verboden doodslag te begaan, den echt te breken, te stelen, en tevens ook was het verboden, den leugen te zeggen en die als waarheid te doen gelooven.

Onmogelijk nu is het te zeggen, welk gebod van den Heer de grootste waarde heeft. Alle geboden, ooit door den Hemelvader gegeven staan even hoog, in dien zin namelijk, dat de volle vervulling daarvan niet eerder geacht kan zijn te betracht, dan wanneer aan de meer diepere en geestelijke strekking voldoende uitleg en onderhoud is gegeven. Waar echter echtbreuk en doodslag en wat daarmede verband houdt, over het geheel gerekend worden als zeer ergerlijke zonden te zijn, zonden die zoo in het oog loopend een schending zijn van de Godsgeboden, daar ontsnapt de leugen dikwijls aan de mogelijk uit te oefenen critiek der omstanders, en is derhalve de leugen niet zoo scherp veroordeeld geworden dan wel de twee eerst genoemden. En toch is daarvoor niet het minste recht. De Heer gaf de verschillende geboden in eenen adem als 't ware. Hij had, bij het geven der wet op Horeb, die slechts eene afschaduwing was van de hoogere wet van het Evangelie, aan de nakomelingen van dit eerste Jodendom in latere dagen geschonken te worden, niets anders in 't zicht dan Zijne kinderen te leeren al de verboden zaken te schuwen. Niet om de straf aan de eene zijde er aan verbonden, of het loon aan de andere zijde ervoor in het vooruitzicht gesteld, maar veeleer om de

zaak zelve en om den invloed, die het onderhouden dan wel het overtreden van Vaders raadgevingen op het wezen van elk sterveling moest uitoefenen.

En nu leven de Heiligen der Laatste Dagen bijna vier duizend jaren na dien gedenkwaardigen dag dat bliksemen en donders van den Godsberg weerklonken en weerlichtten. De tijd, dat de hoogere wet van het Evangelie, die weliswaar geschoeid is op dezelfde leest als de oorspronkelijke Mozes-geboden, maar toch een hoogere uitgave is van deze eerste wetten, eveneens is uitgegeven geworden, weer terug is genomen en nogmaals in hernieuwde uitgave is verschenen, is daar. Is er reeds sedert bijna eene eeuw geweest. Eene eeuw is bijna reeds voorbij gegaan, sedert de Heer den tijd rijp achtte, en de geesten geschikt om opnieuw in volle glorie en heerlijkheid Zijnen wil te openbaren tot welzijn van het schepsel. En nu komt de vraag, hoe staan de Heiligen van dezen dan tegenover de Godswet van voorheen. geschikt en toebereid voor een geslacht dat bijna vier duizend jaren voor ons leefde en dat niet in staat was, de waarde van Gods wil zoo goed te vatten, als wij dat kunnen dóen?

Wij hopen niet, dat het antwoord bedroevend moet zijn. Wij hopen niet, dat door ons zal moeten worden bekend, dat er in de lijn van dit eenvoudige gebod aan ons nog zooveel ontbreekt. En toch vreezen wij het, helaas. Immers toch, de vervulling van 't geheel van de Godswet bestaat niet in het uiterlijk in acht nemen van de vormen in de wet omschreven, maar in het acht slaan op de geestelijke, de diepere beteekenis ervan, en die in ons leven eene kracht te doen zijn. opdat heel het wezen van ons daar zoodanig van wordt door-drongen, dat wij tot in de diepste en kleinste bijzonderheden gevoelen, dat de wet dienaangaande niet eerder is vervuld dan nadat bij ons het bewustzijn is geboren, dat heel onze levensuiting waarheid behoort te zijn.

Weg dan met alle uitvluchten, zoo dikwijls door ons gebruikt om den leugen niet te zeggen, maar toch wel de waarheid te verbloemen. Weg met alle vrucht van enghartige aarzeling, waar het geldt vrij en fier voor den dag te komen met datgene wat waarheid is.

Weest bedachtzaam. Bedachtzaam in daden niet alleen, maar bovenal bedachtzaam in het uiten van uwe woorden. Een woord, eenmaal gesproken, kan nimmer terug worden gehaald. En het boven aangehaalde gebod, waaain met woorden meestal wordt overtreden, geeft ons in hoogernstige termen te verstaan dat wij, alvorens te spreken, te dienen te denken, en onze getuigenis behooren te overwegen, of allicht onze getuigenis ook een valsche getuigenis zoude kunnen worden bevonden.

Het is de plicht van de Heiligen, zich ten goede te ontwikkelen op elk gebied en in veelvormigen zin. Zedelijke ontwikkeling in gezonden geest, kan nimmer anders worden bereikt, dan wanneer als eerste

voorwaarde wordt gesteld, waar te zijn in elke levensuiting. En even als elk gebod van den Heer, zooals meer gezegd, ten doel heeft, het innerlijk van den mensch naar Zijn — des Heeren — innerlijk te vervormen, daar is waarheid een der eerste en diepste grondslagen. Bovendien waar — zooals eveneens meer gezegd, — het leven slechts bestaat uit eene aaneenschakeling van kleinigheden, daar dient juist in de kleinigheden van het dagelijksch leven op den voorgrond te treden de waarheidszin van het individu, om als basis te kunnen dienen voor den verderen opbouw van het zich in 's Heeren zin te ontwikkelen karakter.

Waarheid bovenal derhalve, en geene valsche getuigenis gegeven, zoomin in daden als in woorden en omgekeerd.

WIJ EN HET PARADIJS.

Menigeen verklaart, niet in God te kunnen gelooven, omdat er zooveel raadselachtigs is in de wereld. Wie zijne ooren open heeft, kan alom dit bezwaar tegen het bestaan van God hooren aanvoeren. Menschen verklaren, niet in God te kunnen gelooven, omdat er rampen, ziekten, ellenden zijn in deze wereld, en de mensch alleen met inspanning van alle krachten zijn leven handhaven en beveiligen kan tegen de hem van alle zijden bedreigende machten.

Een afdoend antwoord hierop te geven en alles te verklaren, is onmogelijk. Er uitvoerig op in te gaan zou hier te veel plaats vorderen. Echter acht ik het wel goed, eens te letten op wat de Duitsche wijsgeer Paulsen in een van zijn boeken zegt. Sprekende over 't feit, dat vele menschen hun geloof in God voelen wankelen bij het ervaren of zien van de moeiten, waarmee de menschheid geplaagd wordt, laat hij zich in dezer voege uit:

„Dus zouden wij alleen dan recht hebben, om aan een Voorzienigheid te gelooven, wanneer de natuur ons in staat stelde, te leven zonder inspanning van onze krachten? Wanneer er geen arbeid en geen mislukkingen, geen ziekte en geen dood waren als de aarde een Luilekkerland was, dan en dan alleen zouden wij mogen gelooven, dat deze wereld de schepping was van een goeden God?

Zeker, wij droomen allen wel eens den droom van een land, waar geen arbeid en geen onrust, geen ongeval en geen euvel bestaat, den zoeten droom van het Paradijs. Maar zoodra wij wakker zijn, bemerken wij dit wel, dat het Paradijs niet voor ons geschikt zou zijn, zoo lang wij zijn, die wij zijn. Wij passen op deze aarde en niet in het Paradijs. Een wereld, waarin geen dingen zijn, die ons weerstand bieden of belemmerend in den weg treden, waarin mislukking of ongeval ons niet bedreigen, zou geen wereld voor ons zijn. Waar toch was daar plaats voor krachtig willen en dapper handelen, voor ernstigen kamp en gloriejke overwinning?

Want goed is voor mij slechts die omgeving, welke aan mijne krachten een taak stelt. Goed is voor een volk, goed is voor de menschheid een wereld, die door het bieden van tegenstand hun aanleg en krachten opwekt en ontwikkelt. Als wij op stoffelijk en zedelijk gebied niet weerstand hadden te bieden aan allerlei, zou er geen taak en geen arbeid, en over 't algemeen geen leven en geschiedenis zijn. En wie waarde hecht aan menschelijk leven en geschiedenis, die moet ook alles aanvaarden wat weerstand biedt, tot ongeval en euvel toe, en dat niet om hun zelfs wil, maar omdat zij alleen voorwaarde zijn voor menschelijk willen en arbeiden, gelegenheid openen om onze krachten en deugden te oefenen. Deze wereld dient om onze krachten te oefenen en niet om ons in passief genieten te doen verzinken."

HOE SEPP EN PEPP DEN HEMEL VONDEN.

Naar het Duitsch van ERNST ZAHN.

„Ja, ja”, stamelt de verbaasde Sepp; hij trekt zijn bijna lichtlooze oogen wijd open en mompelt nog eens: „Ja, Ja, bij mijn ziel, dat is waar”.

Pepp staat reeds in de sneeuw naast de bank en zegt: „kom grootvader, wij gaan naar den hemel!”

Sepp kijkt nog eens rond en neemt dan half onder den invloed der woorden, die de jongen gezeegd heeft, half uit oude gewoonte zijn hand en gaat met hem den weg op, het dorp uit.

Overall in het rond is het stil geworden. Boven aan de straat staat nog een dorpsjongen, die op het punt is zijn sleetje naar huis te trekken. Pepp loopt naar hem toe: „Zeg, grootvader en ik gaan naar den hemel”, fluistert hij haastig. Dan gaan de beiden verder, maar de andere jongen lacht luidkeels en gaat zijns weegs.

Lang duurt het niet, of de twee hemelzoekers hebben het dorp achter zich. Zij schrijden over een hard bevroren weg het dal in op den bergwand toe, die donker voor hen oprijst. De sneeuw knarst onder hun voeten, maar de weg is licht en gemakkelijk te vinden.

De twee kleine donkere gestalten komen zonderling uit in de reusachtige, witte kom van het dal en op den glinsterenden weg.

Hun korte beentjes stoppen haastig voorwaarts; hun kleine onrust steekt wonderlijk af bij de groote rust om hen heen.

Een tijd lang hebben zij geloopt; daar begint hun weg te lichten, witte stukken schors liggen voor hun voeten, witte lichtschichten dansen voor hen over den stillen weg en de nacht wordt steeds heller. Het is alsof de rotsen naar voren dringen en de met sneeuw bedekte sparren zich uitrekken, zoo dicht nabij en helder en scherp is alles.

Achter de twee hemelzoekers schijnt hoog en groot de maan.

„Ziet u dien weg daarboven, grootvader?” vraagt Pepp. Hij her-

haalt het elk oogenblik en wijst naar den hemel; zijn blik dwaalt nauwelijks van zijn doel af.

De oude kijkt elke keer naar boven; hij is nu wakker en vol ijver en geheel met het plan ingenomen. Zijn haast is even groot als die van den knaap.

„Het is koud”, zegt Pepp, maar hij stijgt des te ijveriger verder. De weg gaat nu steil bergopwaarts naar een bosch, het bosch van den Winterberg.

„Nu zijn wij er al”, fluistert Pepp en zij zetten hun eerste schreden op den Winterberg met een voortvarendheid, alsof zij in eens door tot aan den top willen voortstormen. Een klein eind loopen zij nog op het door houthakkers vastgestampte voetpad, maar dat houdt plotseling op en het stijgen wordt moeilijk.

De sneeuw zakt onder hun gewicht in; zij klauteren met moeite van spar tot spar en worden kortademing.

Maar de blauwzwarte hemel flonkert door de met sneeuw bedekte kronen der boomen en de met sterren doorweven weg werpt zijn schijn naar beneden en daalt af tot op den berg, alsof hij met den top ineenloopt.

„Ziet u het, ziet u het”, jubelt kleine Pepp. „Ja, ja”, stottert de oude slaperig; zijn ijver bekoelt, vermoeidheid overmamt hem.

Kort daarop blijft de jongen op een vlak eind van den weg staan: „het is een beetje ver, grootvader”, zegt hij half angstig. Meteen zit grootvader naast hem in de sneeuw en knikt van ja.

„Dat is goed, wij kunnen wat uitrusten”, Pepp laat zich naast zijn medgezel neder.

Hij stoot een voldaan hé uit en leunt zijn hoofdje tegen Sepp's arm. Dan richt hij zijn oogen weer naar den hemel; een hooge spar breidt zijn kruin boven hen uit; de donkere takken hangen door een zware sneeuwlast naar beneden.

„Het lijkt juist, alsof er mooie, witte schaapswol op den boom groeit”, denkt Pepp. Zijn hoofd wordt ook zwaar en begint te knikken, maar het verlangen naar den hemel houdt hem nog wakker.

„Grootvader!” hij legt zijn hand weer in die van den oude, die werkelijk zijn oogen gesloten heeft en slaapt. De jongen lacht half over het dwaze gezicht, dat zijn overgrootvader trekt; dan heft hij met moeite zijn eigen oogleden op en kijkt naar boven in de spar. Op de witte wol van de takken branden zachte lichtjes met wonderlijk zilveren glans. Zij zijn mooier dan alle kaarsen, die vader thuis in de kerk aansteekt. En daar, daar gaat de weg tusschen de lichtjes door naar beneden en vlak voor Pepp's voeten is de weg naar den hemel.

„Grootvadertje”, zegt Pepp. Hij spreekt heel zacht als in een droom en dan weer en nog droomeriger „nu zijn wij er, grootvader ga mee!”

En Pepp ziet zich zelf en zijn grootvader veilig en vast op den weg naar den hemel staan. Wat loopt dat heerlijk, zacht en zonder moeite. „Ha!” nu klauteren zij naar boven, vroolijk hand in hand, hooger en hooger, recht den hemel in!

De bewoners van Hochdorf zoeken twee verlorenen. Sigrist tracht verwoed hen op te sporen. Zijn ruwe vrouw vindt het noodiger te jammeren: „Als den ouden Sepp en den jongen maar niets overkomen is!” Om het dorp en in het dorp zijn zij niet te vinden.

Een jongen beweert eindelijk hen gezien te hebben. Hij vertelt lachende wat Pepp gezegd heeft, dat hij en de oude naar den hemel wilden gaan, ja naar den hemel!

De bewoners van Hochdorf zoeken en zoeken; zij vinden de verlorenen niet. Zij moeten wachten tot den zomer en op den Winterberg gaan sprokkelen; daar is een plek, waar twee in den hemel zijn gestegen en toch nog op aarde slapen. (Overgenomen).

't RIJK DER LIEFDE.

Welk een wereld zou dat wezen,
 Waar Gods heilig liefdewoord
 In elks leven stond te lezen,
 In elks harte werd gehoord;
 Waar Zijn kind'ren, nauw verbonden,
 Onversaagd in bang gevaar,
 Leden, strede voor elkaar,
 Altoos liefd' en trouwe vonden,
 Als hun hart op 's levens tocht
 Laafnis en vertroosting zocht!

Hoe zou 't zegelied des geestes
 Vroolijk ruischen over d'aard';
 Hoe zag ons die dag des feestes
 In één zaal'gen kring geschaard,
 Als wij blijd' elkander dienden,
 Liefd'rijk, ned'rig, rein van zin!
 Alles werd ons tot gewin,
 Waar w' als echte, trouwe vrienden
 Samen droegen 't zware juk,
 Waakten voor elkaars geluk.

Zal dat rijk des geestes komen,
 Wordt die heil'ge beê verhoord?
 Blijft, o profetie der vromen!
 Aan de liefde 't laatste woord? —
 Ons de toekomst, als w' in 't heden
 Bidden, werken! Niet vertraagd!
 Liefdes blijde morgen daagt.
 Komt! Vol hoop, met kloeke schreden
 't Licht des hemels te gemoet!
 Liefdezonne, wees gegroet!

FABEL VAN DEN GULDEN EN DEN CENT.

Eens verweet de gulden aan den cent, dat deze zulk een vuil en veracht geldstuk was. Hij werd door velen zelfs geschuwd. De gulden daarentegen was van veel edeler metaal, had honderd maal meer waarde en werd door ieder altijd gaarne ontvangen.

Daarop voerde de cent tot zijn rechtvaardiging aan, dat hij en zijne broeders dan toch geregeld in de kerk kwamen, maar dat de gulden daar slechts zelden werd gezien!

WAAR ONZE ZENDELINGEN ZIJN GEGAAN.

De lezers van ons tijdschrift zullen ongetwijfeld een begrijpelijke belangstelling koesteren omtrent de vraag waar onze zendelingen zijn gebleven. De gedachte toch, naar wij weten, bij sommige van onze leden post gevat, als zouden allen naar huis zijn gegaan, is totaal van allen grond ontbloot.

Zij die reeds een belangrijken tijd in het Zendingveld hadden doorgebracht, en waarvan de gebruikelijke tijd haast was verstreken, alsmede hen wier persoonlijke omstandigheden daartoe bijzondere aanleiding gaven, zijn enkel eervol van hun post ontslagen. De namen daarvan laten wij hier volgen:

Ouderlingen Wm. R. Parker, Roy P. Christensen, Wm. M. Richardson. Wm. S. Hill, James N. Lamph, Jos. Burrows, Jesse V. Parker, Frank LeRoy Beatie, Gosse Slot. De anderen zijn gedeeltelijk overgeplaatst naar de Zending der Oostelijke Staten, en gedeeltelijk naar de Noordelijke Staten van Noord-Amerika.

De naar de Oostelijke Staten gezonden Ouderlingen zijn de volgende:

Frank S. Emery, Frank J. Stevens, Glen H. McEwan, Archibald Freebairn Jr., Chas. O. Jackson, Andrew C. Smith Jr., J. H. Burningham, Marshall H. Flake, Jos. Wm. Nicolaus, Leland L. v. Orden, Lyles W. Larkin, Barr N. Smith, Carlyle Chaffin, John E. Felt. Het hoofdkantoor van deze zending is gevestigd: 33 West 126th Street, New-York.

Naar de zending der Noordelijke Staten, waarvan het hoofdkantoor gevestigd is te Chicago Ill. 2550 No. Sawyer Ave., zijn gezonden: Ouderlingen E. M. Christensen, Melvin M. Leishman, Wayne M. Atwood, Grant M. Romney, John. H. Cottam, W. LeRoy Mahoney, Daniël Milton Marble, Evan L. Aiken, Robert Dewey McKell, Millard G. McMullin, Mason Gardner, Ervin D. Bailey, Frank W. Wayman, J. Leonard Love.

Wij wenschen hun, onder dankzegging voor wat door hen voor onze zending gedaan is, in hun verderen werkkring den zegen des Heeren, het uitsprekende als onze hoop dat het ons allen bij getrouwheid eens gegeven mag worden hun aller aangezichten terug te zien.

OVERLIJDENSBERICHT.

VAN BEEREN. Te Amsterdam is op 2 October l.l. overleden Johan Christiaan van Beeren. Geboren 20 Januari was broeder van Beeren gedoopt door Ouderling John E. Everett.

Voorts betuigt de familie van Beeren alle Broeders en Zusters, tegenwoordig bij het lijden en afsterven van den overledene, onzen geliefden Vader en Echtgenoot, alsmede aan de Zendingen en allen die den lijkdienst hebben bijgewoond, hartelijken dank.

DE CONFERENTIE TE SALT-LAKE-CITY.

Door de Amerikaansche Couranten ontvingen wij deze week het verslag der 85ste halfjaarlijksche Conferentie der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, gehouden op Zondag 4 October l.l. in den Tabernakel en de bijgebouwen daarvan te Salt-Lake-City, Utah. Waar ons in dit nummer voldoende en gepaste ruimte ontbrak, alsmede den tijd om een uittreksel te maken van het lijvige geheel, nemen wij ons voor het hoofd-artikel van het volgend nummer te wijden aan een uitgewerkt uittreksel der verschillende toespraken bij die gelegenheid door onderscheiden autoriteiten der Kerk gehouden-

LEVENSBEOUD EN LEVENSGELUK.

Als wij spreken van Levensbehoud dan denken wij voornamelijk aan den innerlijken mensch, aan het behoud van karakter, zielenadel en gewetensernst.

Bidden wij om levensgeluk dan denken wij aan een geluk wat zoover mogelijk boven de wisselingen van het lot verheven is; zedelijk weerstandsvermogen bij voorspoed; zedelijke draagkracht bij tegenspoed; vrede des harten onder en bij alles; den hemel in het hart.

Wij kunnen God om een en ander bidden, wij moeten het doen, maar het is niet genoeg. Wij hebben door de daad te toonen, hoezeer 't ons ernst is; wij hebben ervoor te werken; wij moeten ons leven er naar richten.

Het hoogste wil veroverd worden op wereld en lot, met inspanning van de beste krachten.

INHOUD:

Een opmerkenswaard gezegde Blz. 321	't Rijk der liefde Blz. 334
Iets over het oude Testament „ 322	Fabel van den gulden en den cent „ 334
Levenswoorden „ 328	Waar onze zendelingen zijn gegaan „ 335
Gij zult geen valschtuigenis geven . . . „ 329	Overlijdensberieft. . . „ 335
Wij en het paradijs . . „ 331	De conferentie te Salt-Lake-City „ 336
Hoe Sepp en Pepp den hemel vonden . . . „ 332	Levensbehoud en levensgeluk „ 336

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.